

stemninger over rent saglige Spørgsmaal, vistnok næppe ligger nogen Fornærmelse. En Rigsdagsmand bør stemme her efter sin Overbevisning, men denne Overbevisning maa vise sig ikke alene ved det foreliggende saglige Spørgsmaal, men ved dets Forbindelse med hele den politiske Stilling. Den Rigsdagsmand, som stemmer efter den Overbevisning, han kommer til ifølge den hele samlede Overveelse, overtræder derved vistnok paa ingen Maade sin Pligt som Rigsdagsmand. Hvis jeg derfor beder ærede Medlemmer fra den anden Side om at tage særligt Hensyn til Sagens saglige Sider, og ikke lægge videre Vægt paa dens Betydning til at støtte eller ikke støtte et Ministerium, saa tror jeg ikke, jeg udtaler Andet, end jeg har fuldstændig Ret til at udtale her i Salen.

Beth: Den meget ærede Indenrigsminister vil sikkert være enig med mig i to Ting, og det er disse, at det vilde være ønskeligt at komme til en klar og rigtig Forstaaelse af Fiskeriloven, og at man i Indenrigsministeriet har været usikker og har taget fejl med Hensyn til Forstaaelsen af Bestemmelserne i Lovens §§ 9 og 41, og da navnlig de Bestemmelser i disse Paragrafer, som handle om Forbud mod Vaad i Marts, April og Mai Maaned. Man forsøgte først at ordne dette Anliggende ved en Bekjendtgørelse af 9de Februar forrige Aar; men man kom ogsaa fra Regjeringens Side snart til den Erkjendelse, at den Ordning, som man traf ved denne Bekjendtgørelse, ikke var rigtig. Hvortil bestaar da denne Ordningens Feil, hvortil bestaar den Feil, som man havde begaaet ved Bekjendtgørelsen af 9de Februar forrige Aar? Svaret herpaa er ganske simpelt. Lovens Kapitel 2 handler om Fiskeri paa Havet og udfor de aabne Ryster, og § 9, som findes i dette Kapitel, siger, at „Fiskeri med Vaad af hvilken som helst Slags i samtlige under dette Kapitel hørende Bænde — altsaa paa Havet og udfor de aabne Ryster — er forbudt i Maanederne Marts, April og Mai i den Fjerdedel af disse Bænde, hvor Fiskeenglen særlig udtækses“. Dette er altsaa Reglen for de Bænde, som kaldes „Havet udfor de aabne Ryster“ — Saa komme vi til den anden Slags Bænde, som omtales i Fiskerilovens Kapitel 4, nemlig Fjorde, Vig og andre lignende Indfæringer fra Havet saavel som de smallere Sund. § 41 siger, at ogsaa for disse Bændes Vedkommende gjælder Reglen i § 9. Dette vil da sige, den Regel, at man ogsaa af disse Bænde for ethvert naturligt afgrændset Fiskebænds Vedkommende, altsaa for enhver Fjords, Vigs og smallere Sunds Vedkommende kan

fredede eller skal fredede, om man vil forstaa Lovens Udtryk saaledes, en Fjerdedel af det paa gjældende Bænde i Maanederne Marts, April og Mai for Brugen af Vaad. Loven gaar altsaa ud paa, at i Havet ud for de aabne Ryster kan man fredede en Fjerdedel af dette Bænde, og i Fjorde, Vig, og smallere Sund og deslige kan man ogsaa fredede en Fjerdedel af disse Bænde i Maanederne Marts, April og Mai. Men Bekjendtgørelsen af 9de Februar forrige Aar begik den Feil, at den slog samtlige disse Bænde — baade dem ud for de aabne Ryster og Fjorde, Vig og smallere Sund — sammen under Et, saaledes at denne Bekjendtgørelse tog en Fjerdedel ud af dette samlede Bænde kompleks og befalede, at det skulde fredes, og derved kom man til i Bekjendtgørelsen af 9de Februar forrige Aar at bestemme, at Fjædningen skulde gjælde for Maanederne Marts, April og Mai omtrent i alle de Bænde med enkelte Undtagelser — jeg veed ikke nogen anden Undtagelse end Kallebodstrand —, hvor der overhovedet kan bruges Vaad med nogen Ryste, hvor Vaad-fiskeriet overhovedet kan drives saaledes, at man kan fange Fisk med det.

Denne Feil blev rettet ad administrativ Vej, og i Henshold til den Dispensationsmyndighed, som § 9 sidste Stykke indrømmer Ministeriet fra Paragrafens Bestemmelser. Den blev rettet derved, at man fra Ministeriets Side paa Ansøgning meddelte en Række Fiskere netop fra disse Indbænde — om jeg maa kalde dem saaledes for at bruge et kort Udtryk — Dispensation til at fiske med Vaad i Maanederne Marts, April og Mai i specielt betegnede Strækninger, som vare betegnede paa de Kort, hvormed de Ansøgninger, som indkom, vare ledsagede. Nu er man kommen til en anden Ordning ved den i disse Dage udgaaede Bekjendtgørelse af 29de Januar dette Aar; spørger man nu, om denne Bekjendtgørelse har begaaet samme Feil eller ikke, saa skal jeg strax indrømme, at den indskrænker i meget høj Grad de Bænderealer, som ere fredede ved Bekjendtgørelsen af 9de Februar forrige Aar; men Bekjendtgørelsen af 29de Januar dette Aar begaar dog efter min Mening i en ikke ganske ringe Udstrækning den samme Feil, som jeg nævnte, der var begaaet ved Bekjendtgørelsen af 9de Februar forrige Aar, nemlig den Feil, at den ikke indskrænker sig til for de enkelte Sunds, Vigs og Fjordes Vedkommende at bestemme, at en Fjerdedel af disse, skal fredes, og da hvilken Fjerdedel, men at den i ikke ringe Udstrækning bestemmer, at disse Bænderealer i deres Helhed skulle fredes, og det er